

M. J. SALTÝKOV:

STARÉ ČASY.

(Z povídky "První vypravování plav-tova.")

(Dokončení.)

"I co," povídá Ivan Petrovič. "Co mně dáš? Vytrhnu tě z neštěstí."

"Ani života nebudu litovati, Ivane Petroviči, prokaž mně to dobrodiní!"

"Co bych dělal s tvým životem, brachu. Mám-li tě vytrhnout, tedy tě vytrhnu, ne-li, staroj se sám, jak se vymotáš!"

Shodli se o cenu. Přístího dne jeho osvícenost přijde hezky z rána. Nu, toť se ví, my, jako celý zemský soud, jsme tu všichni, v uniformách, jen přísedící tu chybí, kterého je potřeba.

"A kde je přísedící Tomilkin?" táže se jeho osvícenost.

"Mám čest se představití," odpovídá Ivan Petrovič.

Mráz nám všem projel po zádech.

Jeho osvícenost ani nepozoruje docela jinou uniformu (dokonce uniformu nezměnil, takovým byl znalcem lidí), toť měl jistě slabý zrak.

"Na vás," povídá jeho osvícenost, "je mnoho žalob a nad to takových, že pověsiti vás za ty všechny věci bylo by ještě málo."

Báň je svědek, že nevinně, nevinně mě nařkl nepřátel před vámi. Já osvícenost. Osmělují se ponížně prosit o vyslyšení a kojm se naději, že podaří se mně úplně se opravdívání, ale před svědky počítuji bázeň."

Jeho osvícenost to uznala; odebrali se do druhé komnaty, celou hodinu tam podával vysvětlení co a jak, nikomu není známo, ale když jeho osvícenost vyšla z komnaty, byla přece velmi vlnitá, ba pozvala Ivana Petroviče k sobě do Petrohradu, ale on se poděkoval, že je skromný a nemá vzdělání, jakého v hlavním městě třeba.

A vidíte, vždyť ani docela neznal dobře věci, o nichž jeho osvícenost zprávu podával, ale na svůj ostrovtip se spoléhal a nikoli zbládnutí.

Jediný hřích měl na svědomí — velký to hřích — jinorodec zabil. Takhle se to stalo. Znám, že náš újezd je lesní a že v něm žije mnoho jinorodců. Je to lid velmi prostomyslný a majetný. Jen že jsou velmi nečistí a cizí nemoci je jejich rod tak rozšířeny, že z rodu na rod přecházejí. Zabijí na př. zajíce, stáhnou s něho kůži a tak nevykuchaného hodí jej do kotle a vaří, kotel pak není čídný, jen jak byl zhotoven; slovem: nemesitelný zápach; z toho si ne nedělají a tu celou kaši s chutí jedí. Vlastně takový lid není ani hoden, aby se kdo oň staral — hloupý je, nezdělaný, nečistý — modláři takoví. Nu, šel kterýsi jinorodec, zastřelil veverka a samou šikovností prostřelil si rameno. Dobrá, za vedeno vyšetřování. Stalo se to pryč mimoděk, bylo tedy dobře a újezdny soud rozhodl, že jako vše tu poručí Bohu, mužika pak odevzdá újezdnému lékaři, aby jej léčil. Ivan Petrovič dostal od soudu rozkaz — cesta je zdoluhavá, dálka hrozná! Ale vzpomněl si, že to je mužik mohovitý, počkal tři neděle a když příležitost se nahodila jeti v tu stranu za služební záležitostí, zajel tam zároveň. Mezitím však onomu rameno docela již srostlo. Přijel doktor a přečetl rozkaz.

"Svlékni se," povídá.

"A vždyť mám, pantáto, rame-no docela zdravé," povídá mužik.

"Už na pátý týden jsem zdravý."

"Vidíš pak? Vidíš, modláři, rozkaz, vidíš, že poručeno tebe lé-čit!"

Co dělat, mužik se avlékl a ten šfoural se mu v zdravé ruce. Ilu-pák křičel, jak by ho na vidličky bral, ten však se jen směje a listi-

nu ukazuje. Dal mu pokoj tepr-ve, když dostal od jinorodce tři zlatáky.

"E, čert tě vem!" povídá.

Potřeboval-li Ivan Petrovič zase peněz — jel zase k jinorodci, jej léčit a tak jej přes rok trápil, až z něho vyucel všechny peníze. A člověk ten už celý usehl, nejl, ne-pije, ani ve snu mu lékař pokoj nedá. Jakmile však tento zpozoro-val, že tu pranic už nedostane, přestal jezdit. Mužik si oddechl a díval se veseleji. Ale událo se kdysi, že kterýs úředník naprosto nesoučasný, jel podle té vesnice a ptal se vesničánů, jak tomu a to-mu se daří (pro své pohostinství znám bylo mnoha úředníkům). Nu, a povídají mužikovi, že něja-ký úředník ptal se jako po něm. A věřte-li pane, napadlo jej, že jej jistě zase doktor chce léčiti — šel domů, nikomu nic neřekl a v noci se oběsil.

Ríkám vám, je to hřích, živou duši takhle ničiti. Jinak to však byl podivuhodný člověk a náram-ně pohostinný; potom, když u-mřel, nezbylo ani na pohřeb — vše, co vydělal, všechno probýřil! Žena dožad čestnou a deeryk — báh ví — snad po jarmar-ech jezdit; jsou velmi hezké.

Nu vidíte, jací lidé bývali za našich časů, pánové; nebrali hrubě, ani nebyli zákeřní, nikoli — každý prováděl to z libůstky. Mno-hdy jsme ani peněz nepotrebovali, ježto nám samy do kapsy lezly; ne, bylo jen o to, sestavit plán a potom dbáti svého užtku.

"A co je teď? Prosim, nyní ne-slušně pryč též od nájemce bráti. A vězte, že to pouhá svobodomy-slnost. Toť je právě jako naléztí peníze na cestě a netěžiti z toho... Pane Bože!"

"A jak jste se vy spálil, Proko-fyji Nikolajeviči, dařilo-li se za va-ních časů všechno tak znamenitě?"

"Ach, darmo mluvit! Spálil jsem se při takové záležitosti, že to je hanba říci — o mrtvolu. Zača-la u nás muzika podle noty a čert mě na ni navedl. Bylo to v zimě. Mrtvola musila rozmznout. Tedy jsme ji odvezli do velké vsi a jak to bývalo, začali ji po domech voziti a výkupné sbírat. Vozili jsme — vozili — až zbyl jen jediný do-mek: vdova po vojáku tam přebý-ovala. Neměla čím platiti a tam jsme tedy mrtvolu nechali. Sebra-li jsme příští den soudní svědky a tu ovšem zachtělo se nám zisku; aby po domech se nerozutekli, se-brali jsme jim čepice a do domku je zavřeli. Jen, že jsme to ostraž-i, té nenalézili, příliš mnoho lidí si toho všimlo. A tenkrát jsme mě-li gubernátora, hrozný pes to byl; i dnes, když si naň vzpomenu, tak ještě bych ho mohl proklít. Hned jsem byl suspendován a začalo psá-ní. Nepodařilo se jim mě do o-pravdy usvědčiti, ale celého mě po-spínilil a soudní řízení zavedli. A vězte mně, vím dobře, že mě ne-chají bžet, ježto přímých důkazů není, ale přece mě, darebové, celé-ho utrápili. Asi deset let to po-říd táhnou; tu zprávy požadují, tu vyšetřování doplňují. Já pak abych seděl bez chleba a u moře čekal, až se vyčká."

(Besedy Času.)

ČEŠI NÁSTROJEM RUSKÉ REAKCE.

Selská reforma, kterou podepsal car Alexandr 19. února 1861, je jeden z plodů liberální éry ruské-ho vývoje sociálního a kulturního. Do let šedesátých minulého stolo-tí spadají četné jiné reformy, kte-ré vybojovány byly sice proti vš-li byrokracie a také v letech po-zdějších z veliké části nepřizní re-akce politické i kulturní byly u-dolány, ale které ukázaly aspoň ruskému národu, že lepšího stavu sociálního i osvětového dosáhnou-ti může, ale jen s podmínkou, že osud národa nebude svěřen rukám

absolutistické byrokracie, nýbrž lidem čestného smýšlení o úkolech lidstva, o vznešeném smyslu ná-rodních kulturních ideálů a ko-nceně i o důstojnosti člověka a je-ho právech na svobodu a rovnost. Léta šedesátá s všeobecným hnu-tím za selskou reformu, již sedlák přestal být hrubým majetkem šle-cht, přivedla i hnutí za jinými reformami; snahy ty nevyzlyly na prázdno, neboť velká řada refo-rem souvisí s liberální érou vlády Alexandra II. Došlo k reformě zemstev, soudů, tisku, vojenství, finanční j. Ovšem neblabá reak-ce, kde mohla, ničila tyto slibné a nehotové zárodky dalšího možná-ho mocného vývoje, takže jen část reformy uchytla se pevně v půdě ruského veřejného života a nebyla vyvrývána národu ani nejzavilejším úsilím byrokratické a vládní re-akce. Reformy měly své dobré stránky, ale měly i své slabosti.

Reformy prospěly dobře na př.-vysokému školství ruskému; re-forma univerzitní za A. V. Golo-vina (1863) dopadla velmi libe-rální a pokroková; na poměry ru-ských univerzit přeneseny sousta-vy německé univerzitní samosprá-vy a francouzského povinného plánu učebního, sbory profesorské volily si samy své nejvyšší repre-sentanty, vesměs ustanovení, kte-rá právě v době nejposlednějších jsou hrubě překročována ruskou policejní vládou. Jakmile auto-nomní instance univerzitní nechtě-jí vládně politisovat, nýbrž hledí-li si jen kulturního a vědeckého poslání univerzit. Jinak už dopa-dly reformy na školách středních, jež stanoveny byly zákonem z 19. listopadu 1864. Zavedeny byly te-dy dva typy gymnasií, gymnasií filologické, úplně klasické, a povinnou latinou a řečtinou, — a gymnasium reálné s nepovinnou latinou bez řečtiny; nejvíce bylo gymnasií s latinou povinnou, jež byla dočasná a přechodným ty-pem k úplněmu klasickému gym-nasiu. Gymnasií úplně klasi-ckých byla tehdy asi čtvrtina. Přes všechny reformy ve veřejném životě ruském neutichla vnitřní nespokojenost inteligentních a konstitučních smýšlejších vrstev s vládou, která vlastně jen pod tlakem všeobecné reformní tendence povolovala požadavkům doby a poskytovala reformy; nespokoje-nost tato vyvrcholila nezdařeným atentátem šlechtice Karakozova (v dubnu 1866) proti carovi, — od té doby tajná nechuť vládní k reformám změnila se v zjevnou protiliberální, politickou i kultur-ní reakci. Reskript carův výslovně ohlásil, že vláda se chce nadále o-píratí hlavně o šlechtu a konser-vatismus. Tehdy mladá reforma školství utrpěla ránu; ministrem osvěty jmenován byl reakcionář, oberprokurator svatého synodu, hra-bě D. A. Tolstoj. Střední školy, které dva roky před ním byly tak silně "zhumanisovány" klasický-mi jazyky, D. A. Tolstoj učinil je-ště klasičtějšími; střední škola stala se nástrojem reakce. Tol-stoj sesílil klasicism, aby sestabil-vliv věd přírodních. Carský re-skript ze 4. června 1866 vyjádřil smysl reakcionářských "refo-rem": mají se vykořeniti "prou-dy a mudrování, které se dotýká drze všeho, co je v Rusku od vě-ků posvátného, náboženské víry, základů rodinného života, práva vlastnictví, poslušnosti zákona a štěstí k nadřazeným úřadům. Ško-la měla odvádět mládež od pře-mýšlení o skutečnosti, od života; stala se rejdístem nejabstraktněj-šího klasicismu. Městům dávána jen gymnasia neúplná, aby na univerzitu se dostalo co nejméně studentstva; počítáno bylo jen na pět procent absolventů s maturi-tou.

Byrokratická reakce klasickou úpravou středních škol chtěla vy-plnit osvobozenké a liberální tendence.

Tehdy nebylo dostatek ruských profesorů klasických jazyků; D. Tolstoj povolal si na pomoc Če-chy. Češi a Němci tehdy převza-li na sebe historické poslání, po-něž nebylo dosti ochotných Rusů. Dokonce ministr národní osvěty D. A. Tolstoj zřídil v Lipsku hi-storicko-filologickou fakultu speci-álně pro přípravu českých a ně-meckých učitelů klasických řeči na ruských středních školách.

P. Nikolín napsal o tom nedáv-no několik hořkých zpomínek v jednom petrohradském listě.

D. A. Tolstoj věděl, kam míří; chtěl zavést klasický systém, do-vedl sestavit i program a učební plán pomocí svých přátel, i když sám klasických jazyků neznal. Těžší bylo už uvéstí plány tyto v život. Rusku klasickou reformu prosadit nechtěl. Většina gosudarst-venného sovětu byla proti ní. Ve veřejnosti hledělo se na ni s nete-najícím rozhořčením. Na histori-cko-filologických fakultách v Ru-sku vždycky bylo mnoho a nebylo tedy ani učitelů. Tato okolnost neuvědra hr. D. A. Tolstého do rozpaků. Veřejné mínění přežal-a a o osvětu, jež již ministrem, mu šlo vůbec; jeho hrubým poli-tickým plánům každý prostředek byl dobrý.

V úloze klasických vychovatel-ů ruské mládeže byli ohlíbeni Če-chové. "Naši bratři Slované, ne-nacházeli se pode jhem jako Sr-bové a Bulhaři, národ kulturní, s blahodárným vlivem klasických jazyků známý."

Zavolalo se na Čechy, předlože-ny jim dobré podmínky, a Češi houfně ruku v ruce s Němci přáli spásit neosvícenou a barbarickou Rus. Aby nebyl do budoucna do-statek českých a německých klasických filologů, zřizena pro přípravu jejich historicko-filologi-cká fakulta v Lipsku. Tato gene-race klasických filologů vzdělána byla methodou, již jediné možno nazvatí methodou nemyslného dřívění, otupujícího, umělého vtlučení do hlavy. Přípravova-li se k úloze spasitelů barbarické mládeže; podle toho tito klasičtí filologové také na Rusko pohlí-želi jako na zemi, kde mohou si vést po svém. Vábil je síbly; z toho filologové cítili, že je jejich třeba, a proto záhy sebe vysoko ee-nili a viděli v sobě kůzce nového náboženství. Učili je všemu mimo ruskému jazyku; učili je všelijá-kým methodám, jen nepoužili jejich o zemi, jež mládež měli jiti spásiti. Znali jen mrtvé jazyky a šli dřít ruskou mládež. Brzo nebylo v Rusku ani jednoho gymnasia ne-bo progymnasia, ve kterém by ne-bylo Čecha-Reyka nebo Čecha-lati-nika. Všude byla protěžování a vyvyšování. S požeňáním hr. Tolstého začli mistrovat ruskou mládež; nad střední školou rose-řtel se mrak. Všecky klasické o-havnosti v ohledu pedagogickém soustředily se na střední škole do-ly tolstovské. Uvarovská gym-nasia zanechala po sobě světlou stopu. Školy tolstovské byly sy-nonymem nevědómosti, suchosti, tuposti, formalismu, nesrdečnosti, zabíjení ducha. Tolstovská škola zanechala po sobě vzpomínku ú-tlaku, hrůzy a odporu. Byly-ly v hlavních městech trochu lepší pe-dagogické síly, v provinciích byly hotové bahehanalje; v čele čer-ného pedagogického orchestru byli Češi a Němci. Zejména Češi slou-žili plánům Tolstého; oni vnesli ve střední školu specifického ducha a zvláštní její charakter. Jako by závodili s policejními agenty, tak horlivě plnili plány hr. Tolstého. I ta nenávisť byla z hlediska tol-stovského systému nejlepší jejích odměnou. Čech, jenž byl ohlí-ben, byl by divem přírody; Čech, jehož by si kdo byl vážil, byl by zapřímán Čecha. Ale Čech, jímž pohrdali a s ním učil se mládež vseda ustavičný a úporný boj, byl zjev občejný.

Češi přijeli do Ruska a neznali ruský. Kdyby byl Tolstoj našel Papujce, který by slibil, že odvrá-tí ruskou mládež od politiky, Pa-pua byl by dostal místo; kdyby se byl Tolstému zalíbil rudokožec, byl by indián dostal místo inspek-tora gymnasia. Interesy politické vedly k ustanovením, která odsta-vovala ruský jazyk, ruskou litera-turu i ruské dějiny; tedy česká neznalost ruského jazyka byla ruskému ministru národní osvěty spíše po chuti. Češi lámali ruštinu tak, že by v jejich řeči žádný linguista na světě nehledal lidské-ho nářečí. Nemluvíme už ani o přízvuku; horší bylo, že Češi vna-šili celé české obraty a česká slo-va do ruštiny. Nesmyslnými vě-tami jako: "Skřipy pili niivu i za-kusávali ogarkami", častovali ruskou mládež různými Pospíšilovými, Netušilovými, Bělohávkovými, Leskov-covými atd. Takové překlady z řeč-tiny nebo latiny byly tupé, dřevě-né, neruské, nesmyslné. Nejpri-mitivnější výrazy ruské působily českému učitelu obtíže; protože sám jich nepochopil, chtěl na zá-čech definice slov až do nemož-nosti a směšnosti. Jak mohl pak vypadat výklad řeckých a latin-ských textů?

Jejich vyučovací systém záležel v tom, že nutili žáky dít slova, pravidla, výjimky, citáty. Nikdy nebylo třeba vnikat ve smysl čte-ného; nikdy žáci neslyšeli žád-ných historicko-literárních kom-entářů. Všecka klasická litera-tura byla jen materiálem pro stu-dium gramatických pravidel, pro učení se z paměti výjimek, obra-tů a slobových zvláštností daného autora v porovnání s jinými. V klasické historii a kultuře zůstá-vali žáci hrubě nevědómými jako byli jejich učitelové. Klasická li-teratura očím žáků nejevila se ja-ko geniální pokladnice lidského ducha, ale jako hrubá gramatická formule, mrtvé schéma pravidel, jež žáci museli nadřítí.

Takové metody přivezli s se-bou páni Čechové z Lipska, — z toho Lipska, jež by si pro nyněj-ší dobu přál vzkrísiti pan Kasso, ministr osvěty."

Tyto metody byly tím straš-nější, že vryly propast mezi žá-ky a pedagogy, že posílily mezi ni-mi nepřátelství, obrátily střední školu v místo neustálého boje, v níž zákonnými byly všechny pře-stedky, morálně přípustnými vše-cky i nejnemorálnější způsoby.

"Přivezení pedagogové" kona-li veliké a zlé dílo morálního rui-nování ruské školy a přivedli ji k takovému úpadku, že i reakcionář-ští ministři národní osvěty po Deljanovu musili s nimi zápasiti.

Lipské sazeníště spasitelů ruské mládeže bylo zrušeno. Přívoz Če-chů přestal. Ale ruská škola zů-stala v dřívějším rozkladu.

Tím nebyli vinni jen Čechové. Češi byli jen nástrojem tolstovské-ho systému. Žáci, živé citlivé lidé, nerozuměli systému, viděli před sebou jen agenty; proto všecku nenávisť přenesli na ně, na své uč-itelky, místo na systém.

Věru, že Češi nejsou dobře za-psáni v dějinách ruského osvo-bo-ženského hnutí. ("Čas.")

Češi přijeli do Ruska a neznali ruský. Kdyby byl Tolstoj našel Papujce, který by slibil, že odvrá-tí ruskou mládež od politiky, Pa-pua byl by dostal místo; kdyby se byl Tolstému zalíbil rudokožec, byl by indián dostal místo inspek-tora gymnasia. Interesy politické vedly k ustanovením, která odsta-vovala ruský jazyk, ruskou litera-turu i ruské dějiny; tedy česká neznalost ruského jazyka byla ruskému ministru národní osvěty spíše po chuti. Češi lámali ruštinu tak, že by v jejich řeči žádný linguista na světě nehledal lidské-ho nářečí. Nemluvíme už ani o přízvuku; horší bylo, že Češi vna-šili celé české obraty a česká slo-va do ruštiny. Nesmyslnými vě-tami jako: "Skřipy pili niivu i za-kusávali ogarkami", častovali ruskou mládež různými Pospíšilovými, Netušilovými, Bělohávkovými, Leskov-covými atd. Takové překlady z řeč-tiny nebo latiny byly tupé, dřevě-né, neruské, nesmyslné. Nejpri-mitivnější výrazy ruské působily českému učitelu obtíže; protože sám jich nepochopil, chtěl na zá-čech definice slov až do nemož-nosti a směšnosti. Jak mohl pak vypadat výklad řeckých a latin-ských textů?

Jejich vyučovací systém záležel v tom, že nutili žáky dít slova, pravidla, výjimky, citáty. Nikdy nebylo třeba vnikat ve smysl čte-ného; nikdy žáci neslyšeli žád-ných historicko-literárních kom-entářů. Všecka klasická litera-tura byla jen materiálem pro stu-dium gramatických pravidel, pro učení se z paměti výjimek, obra-tů a slobových zvláštností daného autora v porovnání s jinými. V klasické historii a kultuře zůstá-vali žáci hrubě nevědómými jako byli jejich učitelové. Klasická li-teratura očím žáků nejevila se ja-ko geniální pokladnice lidského ducha, ale jako hrubá gramatická formule, mrtvé schéma pravidel, jež žáci museli nadřítí.

Takové metody přivezli s se-bou páni Čechové z Lipska, — z toho Lipska, jež by si pro nyněj-ší dobu přál vzkrísiti pan Kasso, ministr osvěty."

Tyto metody byly tím straš-nější, že vryly propast mezi žá-ky a pedagogy, že posílily mezi ni-mi nepřátelství, obrátily střední školu v místo neustálého boje, v níž zákonnými byly všechny pře-stedky, morálně přípustnými vše-cky i nejnemorálnější způsoby.

"Přivezení pedagogové" kona-li veliké a zlé dílo morálního rui-nování ruské školy a přivedli ji k takovému úpadku, že i reakcionář-ští ministři národní osvěty po Deljanovu musili s nimi zápasiti.

Lipské sazeníště spasitelů ruské mládeže bylo zrušeno. Přívoz Če-chů přestal. Ale ruská škola zů-stala v dřívějším rozkladu.

Tím nebyli vinni jen Čechové. Češi byli jen nástrojem tolstovské-ho systému. Žáci, živé citlivé lidé, nerozuměli systému, viděli před sebou jen agenty; proto všecku nenávisť přenesli na ně, na své uč-itelky, místo na systém.

Věru, že Češi nejsou dobře za-psáni v dějinách ruského osvo-bo-ženského hnutí. ("Čas.")

Spolehlivé pojištění na život za skutečnou cenu u WOODMEN of the WORLD (Dřevaři Světa) české tábory v Omaze a South Omaze.

F. M. Scoblik, český právník a obhájce. VEREJNÁ PRAXE. Security, Block - TYNDALL, S. D.

Adolf A. Tenopír právník a veřejný notář. Úřadovna v číse 101 — roh 16. a Dodge, Omaha. (Naproti Hayden Bros.) Tel. Douglas 1103. Těž ředitel českého oddě-lení v "BANKERS SAVINGS AND LOAN ASS'N."

JULIUS J. ŽITNÍK, český právník. 403 Ware Block—16. a Farnam Omaha, Nebraska. PHONE'S: Bell—Douglas 1324 Ind. — A 1324 V úřadovně Abbott, Dunn & Crawford. 421f

Jos. J. Panuška 1318 Williams ul., právě naproti Semi-novu feznickému krámu. Pozemkové obchody v českém dis-tributu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění. ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VEREJNÁ NOTÁŘSTVÍ. Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodin odp. do 8 hod. večer. 361f Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli večer.

Moderně zařízený a největší feznický a uzenářský závod vlastní nejstarší fezník. V. F. KUNCL, č. 1244 So. 13th St., Omaha. Má na skladě vždy velké zásoby čerstvého různého masa, jakož i znamenitých domácích uzenářských vý-robků. Ceny levnější nežli kdekoli jinde. Zboží možno objednatí telefonem: Dou-glas 1199. 28-1f

Vzorně zařízený HOSTINEC — vlastní — Frank :: Semerád 16. a William ulice, Omaha, Neb. Vřetný Metzův ležák, jakož i pravé importované pilsenské stálo na čepu. — Korbolova vína a nejlepší lihoviny pro-áví i ve velkém. — Chutný zákusek stálo při ruce.

Frank Svoboda, umělecký závod POMNÍKOVÝ 11. a William ulice, Omaha, Nebraska. Jelikož jsem zakoupil nové místo na jižní 13. ulici a bu-du se toto jaro stěhovat, vy-prodávám celý sklad pomní-ků na 11. ulici úplně pod ce-nu. Přijďte si vybrat, do-kud zásoba stačí, neb mi plá-šte. Telefon Douglas 3444.

RELIANCE STOCK FOODS AND REMEDIES

Výrobky naše poskytávají pouze z čistých léčivých součástek, neobsahují žádné příměsky jako otruby, korna a pod., neb tyto každý si může sám přiměchat a předčí mnohé lacíné preparáty... MY RUJIME za naše zboží a každému peníze vrátíme, pakli naše zboží se neosvědčí po správném upotřebení dle návodu na obalech uvedených... GROCERS SPECIALTIES COMPANY, OMAHA, NEBRASKA.